

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Ο ΜΟΡΓΚΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

Οι πειραταί του 1600 στις Άντιλλες. Ο διάδοχος του «ναυάρχου» Μάνοφιλντ. Μιά επίδρομη στο Πουερτομπέλλο. Οι θησαυροί και το άσχημο των Ινκας. Το χρυσάφι κ' η όμορφες Ισπανίδες του Παναμά, η κλειψίς κ' ο τραγικός θάνατος του Μόργκαν κτλ. κτλ.

Ο «Χρυσό Πέταλο», η παλιά και χαμηλή ταβέρνα του Γκομέζ, θρικόταν στο λιμάνι ενός μικρού κ' άγριου νησιού, απέναντι από τις βραχώδεις ακτές της Άιτης. Εκεί πέρα, στα 1600, μαζεύνοντουσαν όλοι οι πειραταί που αφάνιζαν τις Άντιλλες και τα παράλια της Αμερικής. Τό νησί της Τεσιουτζινας ήταν γι' αυτούς μία σίγουρη κ' απόκριση φωνής.

Μέσα στους καπνούς της ταβέρνας του Γκομέζ, μεθοκοπούσαν όλα τη νύχτα ένα σωρό τυχοδιώκτες, απ' όλα τα μέρη της γης, που είχαν γίνει πειραταί για να πλουτίσουν, αφήνοντας τις πιο τραγικές και τις πιο επικίνδυνες περιπέτειες. Μ' ένα χρωματιστό σαρίκι στο κεφάλι, ή ένα πλατύγυρο καπέλλο, ένα κόκκινο ή μαύρο πουκάμισο κ' ένα πανταλόνι, με μία πλατεία ζώνη στη μέση, φορτωμένοι με πιστόλια και μαχαίρια, οι πελάτες του ταβερναρίου Γκομέζ, δίχως καμία τύψη, ξεπατόρευαν έναν άνθρωπο για ένα χρυσό πιάστρο.

— Άξίωστοι, με άπαισία μούτρα, ήλιοημένοι, με χρυσούς χαλκάδες στ' αυτιά, κάθε τόσο γίνοντουσαν άφαντοι απ' το νησί κ' έπειτα ξαναγύριζαν, με το πουγγύι φουσκωμένο απ' το χρυσάφι, έφεταν κουρασμένοι σε μία καρέκλα και χτυπούσαν τη γροθιά τους άγρια άπάνω στο τραπέζι φωνάζοντας:

— Ε, Γκομέζ, ταβερναρίου τού διασώλου, φέρε μας να πιούμε!...

Έκει πέρα λοιπόν γίνοντουσαν τὰ μεγάλα «παζάρια» για τὸ μάζεμα ενός «τσούρμου» κ' εκεί έστελταν τούς ανθρώπους τους σ' άρχιπειραταί για να στρατολογήσουν έθελοντάς για τὸ έγκλημα, τὴ λεηλασία, τὴ σφαγή. Όλοι τους ήταν για κρέμασμα: ψυχές κολασμένες, μ' αναριθμητα κριματια, πουλούσαν τὴ ζωὴ τους στους μεγάλους άρχηγούς, έτοιμοι πάντα ν' αντικρύσουν τὸ θάνατο με τὸν σαρκώμο και τὴ θλαστήμια.

Έκεῖνα τὰ χρόνια ἡ Αμερική πλούτιζε τὴν Ισπανία με τούς άμύθητους θησαυρούς της κ' έτσι, ένα σωρό τυχοδιώκτες, ίδιους Γάλλοι, Άγγλοι και Όλλανδοί, τραβούσαν για τὰ άμερικανικά παράλια, σάν τις πεταλούδες τὴς νύχτας που μαζεύνονται γύρω από τὸ φῶς. Μά, όταν έφθαναν εκεί κάτω, έβλεπαν γρήγορα, πως δὲν μπορούσαν καί τόσο εύκολα νὰ βρουν τὴς φλέβες τὸ χρυσὸ και τὰ διαμάντια που ήταν κρυμμένα μέσα στο χῶμα. Καί τότε, χωρίς κανένα δισταγμό, γίνοντουσαν πειραταί καὶ «ξάφριζαν» τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό. Επίδρομες στίς Ισπανικές γαλέρες που κουβαλούσαν στήν Εὐρώπη τούς θησαυρούς τὴς Αμερικής, σφάγες τὸ κάθε «τσούρμου», αιχμαλωτίες τῶν καραβιῶν. Οι πειραταί κυβερνούσαν τὴς θάλασσες.

Έναι βράδυ, λοιπόν ήπιε κὲ στο «Χρυσὸ Πέταλο» ένας ξένος. Στὴν άρχή, οί πειραταί που καθόντουσαν γύρω στο τραπέζι, τὸν έβρικαν μιά αδιάφορη μιανία. Μά σε λίγο, κάποιοι απ' αὐτούς γνώρισαν τὸν ξένο. Ήταν ὁ Τζῶν Χάρντυ, ένας τυχοδιώκτης που στρατολόγησε «τσούρμου» πότε για τὸν ένα και πότε για τὸν άλλο άρχιπειρατή.

Ὁ Τζῶν Χάρντυ ήπιε δυὸ ποτήρια ρομύ, άστειεύθηκε με τὸν πεχούσαρκο Γκομέζ κ' ὕστερα γύρισε και φώναξε δυνατά σ' ὅσους μεθοκοπούσαν κ' έπαϊζαν ζάρια μέσα στήν ταβέρνα:

— Ε, παιδιά, θέλετε νάρηθε νὰ δουλέψετε κάτω από τὴ σημαία τὸν Μόργκαν;

— Όλοι οί πειραταί τότε σηκώθηκαν με οὐρλιάσματα χαράς, εκτός από έναν «παλιό» τὸν Έρικ Μόνεϋ.

— Κι' εἶς; Δὲν θάρηθ; ἀπάνησε ὁ Χάρντυ. Μάς κάνεις τὸν ἀφέντη, Μόνεϋ;

— Όχι, τὸν ἀπάνησε ὁ πειρατής, δὲν έχω οὔτε πιάστρο. Μά δὲν μ' άρέσει νὰ με κοροϊδεύουν. Ξέ-

ρεις πολὺ καλά πως ἡ μοιρασιά, ὕστερ' από κάθε επίδρομή, γίνεται με σωστὸ και δικαιο τρόπο. Είμαστε κλέφτες, ναί, με τὰς ἡμας, πρέπει νὰ θαλαλήη ἡ ἰσότητα κ' ἡ δικαιοσύνη. Δὲν εἶνε έτσι;

— Βέβαια! Έκανε ὁ Τζῶν Χάρντυ. Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος τῶν πειρατῶν.

— Ε, λοιπόν, δὲν έχω ἐμπιστοσύνη στὸν Μόργκαν! συνέχισε ὁ Μόνεϋ. Έγὼ δουλέφει μαζί του και ξέρω πως εἶνε ένας διαβολόκάρωπος! Δὲν τὸν έχω ἐμπιστοσύνη. Μέχρι σήμερα μάλιστα δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πως πήρε τὴ θέσι τὸ καπετάνιου Μάνοφιλντ. Όταν δουλεῖα μαζί με τὸν Μόργκαν, ὁ καπετάνιος Μάνοφιλντ εἶχε δεκαπέντε καράβια και 600 πειρατάς. Γι' αὐτὸ και λεγόταν απ' ὄλους «ναύαρχος», τίτλο που δὲν άργησε νὰ τὸν πάρη με τὸν πιὸ έπίσημο τρόπο. Ὁ Μάνοφιλντ ήταν ἰσος άνθρωπος, Ποτέ του δὲν ἀδίκησε κανένα. Μά δὲν συμφαίνει τὸ ἴδιο και με τὸν Μόργκαν, που ήταν τότε ὑπαρχηγός και πὸς σήμερα πήρε τὴ θέσι τὸ «ναυάρχου», γιατί ὁ Μάνοφιλντ θέλησε νὰ ξεκουραστὴ πειά και νὰ χαρή τὰ εκατομμύρια του. Έτσι, λοιπόν, καθώς βλέπετε, τὰ πράγματα τώρα έχουν ἀλλάξει. Ὁ Μόργκαν εἶνε σατανάς και παίζει πάντα στους συντρόφους του άσκιμα παιγνίδια...

— Εἶσαι παράξενος και γκριναίρης, Μόνεϋ! τὸν ἀπάνησε τότε ὁ Τζῶν Χάρντυ, σηκώνοντας αδιάφορα τούς ὤμους του.

Κ' ὕστερα άρχισε νὰ γράφει, καθαρά, σ' ένα μεγάλο χαρτί, τὰ ὄνόματα τῶν πειρατῶν που ήθελε νὰ δουλέψουν με τὸν Μόργκαν. Τελευταία, έφτασε μπροστά στὸν Μόνεϋ.

— Λοιπόν, θὰ μείνης εἰς τὰ πέρα, νὰ κἀνης συντροφιά τὸν Γκομέζ; Τὸν εἰρωνεύθηκε.

Ὁ Έρικ Μόνεϋ συλλογίσθηκε, μιά στιγμή κ' έπειτα, μ' ένα πῆδημα έθρέθηκε ὀρθιος.

— Ερχομαι κ' εἶς; τὸν ἀπάνησε.

— Τὸ ήξερα, έκανε γελώντας ὁ Χάρντυ. Όλοι σας γκριναίζετε για τὴ μοιρασιά και θέλετε δικαιοσύνη κ' ἐγγυήσεις. Έπειτα όταν περάση από τὸ νοῦ σας ἡ παλιά ζωὴ, οί κίνδυνοι, ἡ επίδρομὲς και τὸ χρυσάφι, τὰ παρατάτε ὄλα και τρέχετε στο καράβι. Μένετε ευχαριστημένοι με τὸ τίποτα!...

— Ε, οὐρλιάζε τότε ὁ Μόνεϋ στὸν Χάρντυ, ἀν άγαπάς τὴ πεταί σου, μὴ παίζεις με τὴ μοιρασιά! «Όσο για μένα, ερχομαι για νὰ δῶ ἂν εἶνε τίμιος ὁ Μόργκαν. Καί τώρα, φτάνουν πειά τὰ λόγια!...

Κι' ὁ Μόνεϋ, με μιά ἀποφασιστική χειρονομία, τράβηξε τὸ μαχαίρι του και τὸ κἀψωσε στή μέση τὸ χαρτιῶ τὸν Χάρντυ, που ήταν γεμάτο τζίφρες και ὄνόματα.

***

«Όστερ' από δέκα μέρες, ὁ Μόνεϋ κ' οί σύντροφοί του έφτασαν σὴν καράβια τὸν Μόργκαν, που είχαν ρίξει άγκυρα στο λιμάνι τὴς Ζαμαίκας: ένένα καράβια κ' άπάνω από 400 πειραταί. Έκει πέρα, ὤμως, τούς περιμενε μιά μεγάλη ἐκπληξίς. Ὁ Μόργκαν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ αιχμαλωτίση καμιά Ισπανική γαλέρα. Ὁργάνωσε μιά επίδρομη στή στεριά... Ὁ Μόνεϋ λοιπόν, πρόαινος από τὴ λύσσα του, θλαστήημοσε απ' τὸ βράδυ. Μιά δὲν μπορούσε πειά νὰ φύγη. Εἶχε δώσει τὸ λόγο του. Κάθε τόσο ὤμως φώναζε στους συντρόφους του:

— Τί ἄς έλεγα; Ὁ Μόργκαν εἶνε ἀλεπό! Δὲν τὸν έχω ἐμπιστοσύνη!...

Παρ' ὄλα αὐτά, ὁ Μόργκαν εἶχε καταστρώσει ένα σατανικὸ σχέδιο. Ὁ σκοπὸς του ήταν νὰ λεηλάτησὸ τὸ Πουερτομπέλλο, που ήταν στὰ χέρια τῶν Ισπανῶν κ' ὅπου σ' ένα φρούριο ήσαν φυλαγμένοι οί θησαυροί τῶν Ινκας και τὸ άσχημο των, που τὸ έβγαζαν από τὰ θρυλικά τους μετωλλεία. Ἡ επίδρομη αὐτή ήταν δύσκολη, μά ὁ Μόργκαν τὸ εἶχε πᾶνι ἀπόφασι κ' ήθελε, με

Ὁ περίφημος πειρατής Μόργκαν

κάβε τρόπο να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Οι πειρατάι, λοιπόν, ένα πρωί, θύηκαν στη στεριά και τρά-
θηξαν για τὸ φρούριο τοῦ Πορτομπελλο. Ἡ ἰσπανικὴ φρουρὰ
ἀρχισε ἀέεως τούς κανονιστολοιοὺς γιὰ νὰ τούς σταματήσῃ
Μὰ ὁ Μόργκαν εἶχε μιὰ διαβολικὴ ἐμπνευσι. Ἀδείασε τὰ γύρω
μοναστήρια ἀπὸ τούς καλογέροντας καὶ τὶς καλόγριδες, τοὺς φάρ-
τωσε τις σκάλες τῆς ἐφόδου καὶ τούς ἔβαλε μπροστά στυγῆς πει-
ρατῆς τῶν. Οἱ Ἴσπανοὶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ, εἰσπῆσαν νὰ ρίξουν πὰ-
νον στοὺς μοναχοὺς καὶ τὶς μονυχές, ἔπειτα ὅταν εἶδαν τοὺς
πειρατῆς νὰ πλησιάζουν, ἀρξισαν πάλι τὶς κανονίες. Πολλοὶ
τότε καλόγεροι καὶ πειρατῆς σωριάστηκαν καταγῆς αἰμόφυρτοι,
νεκροί, μὰ ἡ σκάλες στηρίχτηκαν πάνω στὸ φρούριο καὶ οἱ πειρα-
τῆς, σὰν αἰλουροὶ, σκαρφάλωσαν γρήγορα καὶ ἄρχισαν νὰ σφά-
ζουν ἀλύπητα καὶ νὰ θάζουν φωτιά στα σπίτια τοῦ Πορτομ-
πέλλο.

Ὁ Μόργκαν μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του, ὤρμησε μέσα στὴν κάμαρη
τοῦ φρουράρχου. Μὰ ὁ πειραιστής Κιστιλιάνος δὲν ἤθελε νὰ
παροδοθῆ, ὅσο κι' ἂν τὸν παρακαλοῦσαν ἡ ὡμορφες κόρες του
κι' ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα του, μιὰ ἀρχόντισσα ἀπὸ τὴ Σεβίλλια.
Ἡ μόνη ἀπάντησίς του ἦταν νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθί του καὶ νὰ
τὸ κερφήσῃ στὴν καρδιά ἑνὸς πειρατῆ, πού θριασκότανε κοντά
του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὄμως ὁ Μόνεῦ μὲ μιὰ πιστολιὰ τοῦ τίνεξε
τὰ μαυὰ τὸν ἀέρα. Ὁ Μόργκαν καὶ οἱ σύντροφοὶ του εἶχαν
κυριέψει περὶ τὸ Πορτομπελλο. Ἀμύθητοι θεσσαυροὶ καὶ πεν-
τάμορφες γυναῖκες κουβαλήθηκαν τὴν ἴδια νύχτα στὰ καράβια.
Κ' οἱ πειρατῆς μεθυμένοι ἀπὸ τὸ κρασί, τὸ αἵμα καὶ τὸ χρυσάφι
ξανγαύρισαν στὸ λιμάνι τῆς Ζαμαϊκῆς. Ὁ Μόνεῦ λοιπόν εἶχε ἄ-
δικο. Ὁ ἀρχιεπιραιτῆς Μόργκαν ἦταν τιμιὸς στὴ μοιρασιά...

Ἰσπερ ἀπὸ τὸ Πορτομπελλο, ἤρθε ἡ σκερὰ τοῦ Μαρα-
κάμπε. Μὰ τὰ λάφυρα ἐδοῦ δὲν ἦσαν πολλὰ. Μονάχα πενήντα
χιλιάδες χρυσὰ πιάστρα. Ὁ Μόργκαν, πού δὲν εἶχε μείνει εὐ-
χαριστημένος, μάζεψε τότε 2,200 πειρατῆς, ἀρμάτωσε σαράντα
καράβια καὶ ἄρχισε μιὰ σειρά ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπιδρομῆς. Κυριέ-
ψε τὴν Προβιντεντία, λεηλάτησε τὸν Σάν Λορέντζο καὶ ὕστερα
ἀπὸ μιὰ ἐξανθλητικὴ πορεία ἀνάμεσα σὲ παρθένα δάση καὶ σὲ
θάλους γεμάτους κροκοδείλους, ἔφτασε στὸν Παναμὰ καὶ ἄρ-
παξε τοὺς θρυλικοὺς θεσσαυροὺς του. Ἀνάμεσα σὲς ὡμορφες γυ-
ναῖκες τοῦ Παναμᾶ, ἦσαν καὶ μερικὲς Ἴσπανίδες, τόσο ὑπερῆ-
φανες, πού προτιμοῦσαν ν' αὐτοκτονήσουν παρά νὰ πέσουν στὰ
χέρια τῶν πειρατῶν. Μιὰ ἀπὸ αὐτῆς, φοβερίζοντας τὸν Μόργκαν
μὲ ἕνα μαχαίρι, τοῦ φώναξε:

— Ἡ ζοὴ μου εἶνε δική σου, ὄχι ὄμως καὶ ἔγώ !...

Ὁ Μόργκαν, θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὡμορφὴ τῆς δὲν τὴν κακο-
μεταχειρίσθηκε. Τὴν κράτησε μαζί του ὄχι τὴν ἑμέρα καὶ ὕστερα
τὴν ἔστειλε πάλι στὸν Παναμὰ, μὲ ἕνα σαρὸ πολυτιμὰ δῶρα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία εὐγενικὴ πράξις του. Ὅταν ἀρχισε
ἡ μοιρασιά, κράτησε τὸ περισσότερο χρυσάφι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸ
ἔδωσε τ' ἀπομεινάρια στοὺς συντρόφους του. Πολλοὶ πειρα-
τῆς δὲν πῆραν οὔτε ἕνα πιάστρο !

Ὁ Ἐρικ Μόνεῦ, ἐπὶ τέλους, εἶχε θριαμβεύσει. Δὲν τοὺς εἶχε
προειδοποιήσει ὅλους ; Δὲν τοὺς εἶχε περὶ νὰ μὴ δίνουν πίστι
στὸν Μόργκαν ; Τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάνουν ; Οἱ πειρατῆς, ἔξαλλοι,
ὤρμησαν μιὰ νύχτα γιὰ νὰ κομματιάσουν τὸν ἀρχηγὸ τους. Μὰ ὁ
Μόργκαν εἶχε γυρίσει κρυφαὶ τὴν Ζαμαϊκὴ.

Ὁ Μόνεῦ τότε, πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του καὶ ἄεφανα
ἄρχισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τραγουδοῖ. Εἶχε τρελλαθῆ !...

Τὰ παλιὰ ναυτικὰ χρονικά ἀναφέρουν ὅτι ὁ Μόργκαν παν-
τρεύτικε ἄργότερα τὴν ὡμορφὴ καὶ ὑπερῆφανη Ἴσπανίδα τοῦ
Παναμᾶ, πού τὴν εἶχε ἐρωτεύθῃ παράφορα καὶ ἔζησε ὡς τὰ
1688 εὐτυχισμένος, ἀπολαμβάνοντας τ' ἀμύθητα πλοῦτή του.

Ἐπειτα, παράτησε, μιὰ ἡμέρα τὴν εἰδυλλιακὴν ζωὴ τῆς Ζαμαϊ-
κῆς καὶ ξαναγύρισε σὲς ἐπιδρομῆς, σὲς σφαγῆς καὶ σὲς λεηλα-
σίες. Μὰ ἦταν γέροντος περὶ καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν
συντρόφων του. Κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, ἔπεσε στὰ χέ-
ρια τῶν Ἴσπανῶν καὶ κρεμάστηκε στὸ λιμάνι τοῦ Πορτομ-
πέλλο.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΚΟ

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Μονότυνα, λυπητέρω διαβαίνει πάλι ὁ χρόνος
Φορτίο μοῦγινε ἀφόρητο τοῦ βίου μου ὁ ρυθμός.
Δὲν ἔμεινε περὶ τίποτε παρά μονάχος ὁ πόνος.
Ὁ πόνος καὶ ὁ ἀστεϊρευτὸς ἐρωτικὸς καύμός !...

Θέλω νὰ τρέξω στὰ βουνά, στὴ θάλασσα, στὰ δάση
Ἰσως καὶ ἐβῶ τὴ λημονιὰ μ' ἀδύνατο ἄλλοι !...
Γιατὶ δεμένο μὲ σχοινὶ πού δὲν μπορεῖ νὰ σπάσῃ,
Μ' ἔχουν δυὸ μάτια καστανά καὶ ἕνα γλυκὸ φιλί...
Δὲν θρῆσκεται περὶ τίποτε νὰ μὲ παρηγορήσῃ,
Ἐκτός ἀπὸ τὸ θάνατο πού τόσο περὶ καιρὸ,
Τὸν περιμένο γιὰ νάρθη καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ
Σὲ κάποια θροῖα πού θὰ πιῶ τῆς λήθης τὸ νερό !...

Α. Ο. Ν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμῆς ἀποκτᾶτε
τὰ ἑξῆς ἀριστουργήματα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ
ΚΑΡ

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

«Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ
ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ
ΡΙΜΙΝΙ» καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΜΑΡΓΚΟ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης τὸ 7ον βιβλίον τοῦ «Μπουκέτου» — «Οικογενεῖας», τὸ
ὅποιον περιέχει τὰ δύο ἀριστουργήματα:

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ
(πατρός)

«ΔΙ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Καθὼς καὶ τὸ 8ον βιβλίον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Ὅμοιως μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμῆς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν
«ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαζζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓ-
ΓΙΑ ΤΩΝ ΠΙΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρνυ.

Πρὺς ἐσχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἕνατον βιβλίον:

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Τοῦ ΕΤΕΝΣΕΛΑ.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς
τοὺς ἀναγνώστῃς μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμῆς 5 διὰ
τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμῆς διὰ τὰς ἑπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΑΡΤΡΗ Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ-

ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΙ'ΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι, ἕκατος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτῶ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιῶνται ὁμως οἱ ἀναγνώστῃς μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ
πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθὼς
ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κυτὰ τόπους Πρακτορεία τῶν ἑ-
φημερίδων.